

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

ΟΤΑΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Σάβκα τελείωσε την εκτέλεσι του κομματιού, που έτιλοφορείτο «Τὰ μαύρα μάτια», έγκατέλειψε πάνω στο πιάνο τὰ μισόγυμνα μπράτσα της κι' εστήριξε πάνω τους τὸ καυτερό της μέτωπο που τὸ εστόλιζαν ελαφρές και άτακτες χουσές μπουκλες. Ήταν τόσο θελγμένη, που τῆς ερχότανε ν' άγκαλιάσει τὸ πιάνο, τὸ ἱκανὸ νὰ παράγη τέτοιους ξεχάριτους τόνους. Ἡ σκέψι της κινιάρει σ'

ένα κόσμο παράξενο, γεμάτον γλυκούς ψιθύρους... Ἐμεινε ἔτσι μιὰ στιγμή, ἔπειτα σηκώθηκε, ἔκαμε μερικά βήματα κι' ἔπεσε με χάρι σὲ μιὰ πολυθρόνα που θρισκότανε ἀριστερᾶ στὸ πιάνο. Μισοκλείνοντας τὰ μάτια ἔρριξε πρὸς τὰ πίσω τ' ἄμορφο της κεφάλι και μισάνοιξε τὸ στόμα της που τὸ στόλιζαν δυὸ σειρές λεπτῶν άσπρων δοντιῶν. Ἐσταύρωσε τὰ χέρια πάνω στὸ στήθος της, κι' ἔμεινε ὄνειροπολῶντας...

Ήταν μόνη στὸ σαλόνι. Εἶχαν κτυπήσει ἑννέα ὥρες θράδου κολοκαιρινό... μόνο τὰ χεριά του πιάνου ἦσαν ἀναμμένα. Τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων ἦσαν καιεθιομένα, ἐκτὸς τῶν τῆς ἀλλῆς, που ἦταν ἀνοιχτά.

Ἀνάπνεε με δυσκολία. Τόσο ἦτανε συγκινημένη... Ψιλή, λυγερή, μόλις ἦταν εἴκοσι χρόνων. Ἐξούσε με τῆ μουσική και τῆ ζωγραφική. Ὅλες οἱ φίλες της εἶχαν μιὰ ἀκουαρέλλα της στὰ λευκώματά τους. Ἄλλ' ὅ,τι ἐλάτρευε πάνω ἀπὸ ὅλα ἦταν ἡ μουσική. Ἐμεινε σκυμμένη πάνω ἀπὸ τὸ πιάνο της ἐπὶ ὥρες, κάποτε νύχτες ὀλόκληρες. Ἐκλαιε ἀπὸ ἔκστασι, παίζοντας Μότσαρτ ἢ Μπετόβεν, τὸν «Δοίμονα» του Ρούμπενσταϊν ἢ τὴν «Αἶδα» του Βέρντη... Μὰ τίποτε ἴσαμε τώρα δὲν τὴν εἶχε θέλξει τόσο, ὅσο «Τὰ Μαύρα Μάτια». Τὸ κομμάτι αὐτὸ που μιὰ φίλη της τῆς τὸ εἶχε δανείσει πρὸ δέκα ἡμερῶν, ἦταν ἔργο ἑνὸς νέου Βουλγάρου συνθέτου που εἶχεν ἔλθει ἐσχάτως ἀπὸ τὸ ἔξωτερικό ὅπου εἶχε τελειώσει τῆς σπουδές του.

Τὴν πρώτη φορά, που ἡ Σάβκα ἔπαιξε τὸ κομμάτι αὐτὸ, ἔνοιωσε μιὰ ἐντύπωση ὀλοῦς ἰδιαίτερη. Ἐκτοτε, κάθε μέρα τὸ μελετοῦσε και ἡ ἀγάπη της πρὸς αὐτὸ μεγάλωνε. Ήταν ἑνα περίεργο μίγμα πάθους και ἔρωτος, σφοδρότητος και περιπαθείας...

Κι' ἡ Σάβκα ὄνειροπολοῦσε πάντοτε. Ἄ, τί μεθυστική μουσική!... Τῆς φαινότανε πῶς ἔβλεπε ἑνα κοπάδι άσπρων περιστεριῶν ξεχυνομένων πρὸς τὸν οὐρανὸ και μεταβαλλομένων σὲ λαμπρὸ φῶς προτοῦ νὰ ἐξαφανισθοῦν... Ἐπειτα ἄλλα άσπρα περιστέ-

ρια ὕστερα ἀπὸ ἑνα γοργὸ πέταγμα πρὸς τὸν οὐρανὸ μεταμορφώνονταν σ' ἑνα στέφανο ἀστεριῶν. Μόλις λάβαινε τὸν καιρὸ νὰ θαυμάση αὐτὲς τῆς ἀλλαγές κι' ὅλα μαζί ἔπεφταν σὲ μιὰ βροχὴ λουλουδιῶν που μετ' ὀλίγο σχηματίζαν ἑνα μπουκέττο που ἑνα λεπτὸ χέρι τὸ ἐπλησίαζε στὰ χεῖλη της. Μεθοῦσε ἀπὸ τὸ ἀρωμά του... μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο πάλιν δὲν ἦταν λουλούδια αὐτά που τὰ χεῖλια της ἄγγιζαν, ἀλλὰ ἄλλα χεῖλια, θερμά... πάνω ἀπὸ τὰ ὅποια ἔλαμπαν δυὸ μεγάλα μαύρα μάτια... Ὡ! τί περιπάθεια γεμάτη πάθος τὴν πλημμύριζε τότε ὀλόκληρη...

Ἴσως «Τὰ Μαύρα Μάτια» νὰ μὴ ἦταν μιὰ σύνθεση τόσο μαγευτική, μὰ τῆς ἄρεσαν γιατί ξεπνοῦσαν μέσα της μιὰν ἠχὴ ἀτελείωτη.

Ήταν ἡ πειὸ ζωηρὴ ἔκφρασι τῶν παλμῶν μιᾶς νέας καρδιάς.

Ὅταν ἡ Σάβκα ἔπαιξε τὸ κομμάτι αὐτὸ, οἱ ἠχοὶ δὲν εἶφαινονταν νὰ ἰθαίνουν ἀπὸ τὸ πιάνο, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ στήθος της, προερχόμενοι ἀπὸ τὰ βόθρη τῆς ψυχῆς της...

Τὸ θράδου ἐκεῖνο, τὸ κομμάτι τῆς ἄρεσε ἰδιαίτερα. Ἴσως γιατί εἶχεν ἰδῆ τὸν συνθέτη του... Μιὰ φίλη της τῆς τὸν εἶχε δεῖξει στὸ δημόσιο κῆπο: ψηλὸς σβέλτος, ξανθός, ντυμένος μαύρα, με χουσα γυαλιά, περπατοῦσε με δυὸ φίλους του μιλῶντας οἰκεία μαζί του. Τί παρουσιαστικό!... Τί κινήσεις εὐγενικές, και γεμάτες κομψότητα! Ἐνας ἀληθινὸς καλλιτέχνης ἀσφαλῶς! και τί ψυχὴ ἔπρεπε νὰ ἔχη ἑνας ἀνθρωπος ἱκανὸς νὰ συνθέσῃ μιὰ τέτοια μελωδία!... Πῶς θὰ ἤθελε νὰ κάμῃ τὴν γνωριμία του! Ν' ἀνταλλάξῃ με αὐτὸν μερικὲς σκέψεις ἐπὶ τῆς τέχνης νὰ γνωρίσῃ τὸ μυστικὸ τῆς σφοδρῆς και παθητικῆς αὐτῆς φύσεως!...

Ἀλήθεια... Μιὰ ἰδέα!... Μιὰ ὀραία ἰδέα! Γιατί ὄχι; Θὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ τῆς δώσῃ μαθήματα πιάνου. Μὰ θὰ δεχτῆ;... Γιατί ὄχι;... Μόλις φθάσας ἀπὸ τὸ ἔξωτερικό, δὲν θὰ εἶχεν ἀσφαλῶς ἀκόμα καιμιὰν ἀπασχόλησι και θὰ ἐδέχετο δίχως ἄλλο. Ἄλλως τε και νὰ μὴν ἐδέχετο, θὰ ἔκαμνε διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὴν γνωριμία του!... Ὡ! τί θαυμασία ἰδέα! Καὶ πηδῶντας ἀπὸ χαρὰ, ἔτρεξε στὸ πιάνο νὰ νοιώσῃ ἀκόμα μιὰ φορά τὴν παράξενη και θεῖα μαγεία τῆς μελωδίας. Ἐνα ἰδίως μέρος τοῦ κομματιοῦ τῆς ἄρεσε ἔξαιρετικά, «—Τὰ Μαύρα Μάτια» εἶχαν συντεθῆ πάνω σ' ἑνα ποίημα που ἔφερε τὸν ἴδιο τίτλο,—και ἐταίριαζαν τόσο καλά με τὰ γεμάτα πάθος λόγια:

Κι' ἂν με σκοτώσῃ, τί με νοιάζει!...

Σὰν ἑνα τέρας τρομερὸ,

Στὴν ἀγκαλιά μου θὲ ν' ἀρπάξω

Αὐτὴ που μ' ἔκανε τρελλό!...

Ποῖν φτιάση στὰ λόγια αὐτὰ ἢ μουσικὴ ἦταν πυρετώδης, ἐξέφραζε τὸν φόβο... ὕστερα γινότανε σφοδρὴ καὶ ἀποφασιστικὴ... κι' ἐτελείωνε μ' ἓνα ξέσπασμα σὰν φτερούγισμα.

Τὰ λεπτὰ δάχτυλα τῆς Σάβκας ξανάρχισαν στὸ πιάνο τὸ πολυαγαπημένο τραγοῦδι, καὶ τὸ εἰρηνικὸ δωμάτιο γέμισε μυρωμένους ψιθύρους. Ἐπαιξε μιὰ φορά ἀκόμα καὶ ξανάπεσε ἐκ νέου στὴν πολυθρόνα θυθισθεῖσα σὲ ρεμβασμούς...

Κάποιος χτύπησε δειλὰ στὴν πόρτα... Ἡ Σάβκα ἀνατρίχιασε κι' ἔτεινε τ' αὐτί. Χτύπησαν καὶ πάλι μὰ μὲ τὸν ἴδιο δισταγμό...

—Ἐμπρός!..

Ἡ πόρτα ἔτριξε ἀπαλὰ κι' ἐφάνηκε ἓνα κεφάλι ἀνθρώπου μὲ μαλλιά ἀκατάστατα. Ἐπειτα ὁ ἄνθρωπος ὀλόκληρος: κοντός, ἄκομψος, μὲ πεσμένους ὤμους, ντυμένος μὲ μιὰ φθαρμένη ρεδιγκότα. Ὑπε-

κλίθη θαυύτατα, μὰ ἡ νέα δὲν παρετήρησε τὴν κίνησι αὐτὴ τῆ γεμάτη σεβασμό.

—Μαμά! Μαμά! φώναξε μ' ὄλη της τὴ δύναμι, μόλις τὸν εἶδε.

Δοκίμασε τέτοιό φόβο ποῦ ἔκρυψε τὸ κεφάλι της μέσα στὰ γυμνά της μπράτσα. Ἦταν κανεὶς μέθυσος;... ἢ κακοῦργος;... σκέφθηκε, καὶ τρέμοντας ἐπίεσε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ ποῦ ἦταν κοντὰ της.

Ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε πρὸς στιγμὴ σὰν ἀποβλακωμένος ἀπὸ ὅ,τι συνέβαινε, τέλος δὲ, μετὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, μουρμούρισε:

—Ἐγώ... κυρία... δεσποινίς... — διώρθωσε κι' ἡ φωνὴ ἔσβυσε στὸν λάρυγγά του κατακυριεύτηκε ἄξαφνα ἀπὸ φόβο, περισσότερο ἀκόμα κι' ἀπὸ τῆς Σάβκας, ποῦ ἐξακολουθοῦσε ὡς τόσο νὰ φωνάζη.

Κύτταξε γύρω του, μη ξέροντας τι να κάνει... Βλέποντας την πόρτα ανοιχτή και θεωρώντας πώς δεν του άπεμενε άλλο τίποτε να κάνει, έβγηκε...

Ο διάδρομος άντηγοϋσε πάντα από τις φωνές της Σάβκας, αλλά έμενε έρημος.

Ο άνθρωπος στάθηκε κι' έσκέφτηκε. Για ν' αποφύγη την κατηγορία που θα του έκανε δίχως άλλο, ήταν προτιμότερο να φύγη. Με την πρόθεσι αυτή διέσχισε τον διάδρομο και κατέβηκε... Φθάσας κάτω, στάθηκε ακόμα και κύτταξε γύρω του... Τι να κάνει; Να μείνη εκεί ή να φύγη;... Τι άπρονοησία που είχε κάνει! Κι' αν δεν τον έπίστευαν όταν θα έξηγοϋσε περί τίνος έπρόκειτο: "Αν τον κατηγορούσαν ως κλέφτη; Τι ντροπή γι' αυτόν! Το κουδοϋνι χτυλούσε πάντα.

Κύτταξε προς την πόρτα του δρόμου. Ήταν κοντά του. Δεν θάταν καλλίτερα;... Κι' άξαφνα ή σκέψη να φύγη, να χαθή χωρίς κανείς να μάθη ποιός ήταν παρουσιάστηκε στον νοϋ του. "Ωρμησε προς την πόρτα... Έπειτα έδίστασε κι' πάλι... Γιατί να φύγη; Μήπως ήταν κακοϋργος;... Άλλά πάλι... αν τον έπιαναν;... Κι' έκανε μερικά βήματα προς τον δρόμο. Έπειτα, ως γίνη δ,τι γίνη! Κατόπιν άρχισε να περπατάη γρήγορα στον έρημο δρόμο. Κάθε είκοσι βήματα όμως έγυρνούσε, νομίζοντας πώς τον άκολουθούσαν. "Αν κανείς τον κύτταζε προσεχτικά, θα έβλεπε πώς ο άνθρωπος αυτός, που μόλις ήταν είκοσι πέντε χρόνων, έτρεμε σαν το φύλλο, κι' ανάπνεε με δυσκολία σαν να είχε κάνει κανένα έγκλημα.

Έν τω μεταξύ ή Σάβκα, χωμένη στην πολυθρόνα της, έτρεμε κι' αυτή όλόκληρη.

Φανταζότανε πώς ο κακοϋργος έψαχνε στα δωμάτια κλέβοντας δ,τι του έπεφτε στο χέρι και από καιρό σε καιρό έβαζε καινούργιες φωνές.

Ο διάδρομος άντηγοϋσε ακόμα από το κουδοϋνισμα, μα κανείς δεν έφαινετο να το άκούη. Άξαφνα, άφησε μιá φωνή πειδ διαπεραστική από τις άλλες, γιατί της φάνηκε πώς ο κακοϋργος έβαζε πάνω στον άσθενικό της όμο το δυνατό και βαρϋ χέρι του... συγκεντρώνοντας δέ όλο της το θάρρος αυτή τή φορά πετάχτηκε πάνω, με το στόμα μισανοιγμένο.

Είδε όμως πώς ήταν μόνη. Έτεινε τ' αυτί. Μιά σιωπή θανάτου βασίλευε στο σπίτι.

Ωρμησε τότε προς την πόρτα και την έκλειδωσε. Έπειτα περιέφερε τα βλέμματά της σ' όλες τις γωνίες του δωματίου και, δεβαιωθείσα ότι δεν ήταν κανείς κρυμμένος, ήσυχασε κάπως.

Που ήσαν οι γονείς της;... Ο ύπηρετής;... Η ύπηρετρια;...

"Α! τι μάτια δολοφόνου που είχε!... Και τι μαϋρα και άτημέλητα μαλλιά!...

Θεέ! Σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και κύτταξε σκεφτικά προς τον οϋρανό.

Άξαφνα άκούστηκαν βιαστικά βήματα στον διάδρομο και κάποιος έσπρωξε την πόρτα.

—Ποιός είναι;... ρώτησε με μιá φωνή που πνιγότανε στον λάρυνγά της.

—Άνοιξε, άνοιξε γρήγορα, έχω ένα νέο να

σου πω! είτε ή μητέρα της άπ' έξω με μιá φαιδρή κι' άνυπόμονη φωνή.

Η Σάβκα έτρεξε προς την πόρτα και την άνοιξε. Η μητέρα της μπήκε χαμογελώντας κι' άρχισε να διηγείται:

—Ξέρεις πώς ή Κίνκα...

Μα στάθηκε άπότομα, άντιλαμβάνομένη την γλωμάδα και την ταραχή της κόρης της.

Έρχότανε να της αναγγείλη ότι ή Κίνκα, ή γειτόνισσά τους, είχε φέρει στον κόσμο ένα ωραίο μωρό (έκει είχε πάει με τον ύπηρετή και την ύπηρετρια), άλλ' άντι αυτού, την ερώτησε:

—Τι έχεις; Γιατί ή όψη αυτή;

—Ένας κλέφτης... μās έκλεψε...

—Πώς σου πέρασε αυτή ή ιδέα; Θεέ μου, πώς τρέμεις! Δεν συνέβη τίποτα! της έλεγε ή μητέρα της για να την καθησυχάση. Έπειτα φώναξε τον ύπηρετή κι' έκλεισε την πόρτα.

—Κοντός, με πεσμένους όμους, πρόσωπο πλατύ, του έξήγησε ή Σάβκα για να του δώση μιá ακριβή ιδέα του κλέφτη.

Θορραλέος και άδιάφορος ο Κώστας πήρε μιá λάμπα και όπλισμένος μ' ένα σκεπάρι περιήλθε το σπίτι. Έψαξε μάλιστα ίσα με το ύπόγειο, αλλά μάταια.

—Δεν ύπάρχει κανένας, γύρισε κι' ελε. Έψαξα παντού.

Ίσως να ήταν κανείς που ήρθε για τον πατέρα σου και τον πήρες για κλέφτη! είτε ή μητέρα της.

Άλλά ή Σάβκα δεν έλείθετο.

—Τόν είδα, έπονελάμβανε. Με τα μαλλιά άκατάστατα, γεννάτος, μαϋρος, με μάτια τρομερά. Ήταν κλέφτης, οās λέω!

Έψαξαν παντού και πάλι, αλλά χωρίς άποτέλεσμα. Φώναξαν ένα άστυφύλακα. Έξήτησε τα χαρακτηριστικά του, κι' είτε μ' έπίσημο τόνο:

—Έίπαμει λοιπόν, κοντός, κακοντυμένος...

Η Σάβκα έλεγε ναί.

—Κι' όταν περπατάη είναι κάπως σκυφτός, δεν είναι έτσι;

—Αυτό δεν το παρετήρησα, ειπεν ή νέα.

—Μείνετε ήσυχη, τον ξέρω σαν τα μάτια μου... Είναι τέσσερες πέντε ήμέρες που πάει κι' έρχεται συχνά από το δρόμο αυτόν. Στέκεται και κυττάει προσεχτικά το σπίτι σας. Το άνεφερα κι' όλας στον άστυνόμο. Μείνετε ήσυχη, ξαναείπε με δεβαιότητα, δεν θα μου ξεφύγη. Θα λάβω όλα τα μέτρα...

Υστερα από λίγο ήρθαν ο πατέρας κι' ο άδελφός της Σάβκας. Κι' αυτοί έπίσης έψαξαν χωρίς βέβαια να βροϋν κανένα... Ο πατέρας της Σάβκας θύμωσε μάλιστα για όλη αυτή τή φασαρία που έγινε για το τίποτα.

Η Σάβκα όμως δεν είχε ακόμα τελείως καθησυχάσει. Άφου τον είδε ιδή με τα μάτια της! Για περισσότερη λοιπόν ασφάλεια ειπε εκείνη τή νύχτα της ύπηρετίας τους να κοιμηθῆ μαζί της στο δωμάτιο.

...

Την επομένη, γυρίζοντας από τον περίπατο όπου είχε πάει με μιá φίλη της, ή Σάβκα πήρε

ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ὑπηρετρίας ἓνα πλατὺ φάκελο πού εἶχε φέρει πρὸ ὀλίγο ἓνας μικρὸς λεῦστρος.

Τὸ γράμμα ἔφερενε ὡς διεύθυνσι τὰ λόγια αὐτὰ γραμμένα μ' ἓνα χέρι στερεὸ καὶ κομψό: «Διὰ τὴν Δεσποινίδα Σάβκα Κόστοβα».

Ποιανοῦ νὰ ἦταν αὐτὸ τὸ γράμμα πού ἐβάραινε τόσο:

Ἡ Σάβκα πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν φυληνάδα της κι' οἱ δυὸ μαζὺ ἀνέβηκαν στὸ δωμάτιό της. Ἐκεῖ πῆρε ἓνα μικρὸ ψαλίδι καὶ ἔκοψε τὸν φάκελο. Ἐβγαλε κατ' ἀρχὰς ἓνα γράμμα κι' ἐβάλθηκε νὰ τὸ διαβάσῃ. Νὰ τί περιελάμβανε:

«Ἀξιότιμος Δεσποινίς Σάβκα Κόστοβα,

Ἐγγυωρήσατέ μου, παρακαλῶ, τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν ἔλαβα χθὲς τὴν ἐσπέραν νὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ εἰς μίαν τόσον ἀκατάλληλον στιγμήν. Δὲν ἔμεινα διὰ νὰ ἐξηγηθῶ καὶ προετίμησα νὰ τὸ κάμω διὰ τῆς παρουσίας μου.

Ἐπέρασα συχνὰ ἀπὸ τὴν κατοικίαν σας, δεσποινίς, καὶ σᾶς ἄκουσα νὰ παίξετε τὴν ταπεινὴν μου σύνθεσιν: «Τὰ Μαῦρα Μάτια». Ἀναμφιβόλως ἔοχε τὴν τύχην νὰ σᾶς ἀρέσῃ. Ἀλλὰ, ἀξιότιμος δεσποινίς, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι παίξεται παράτονα ἓνα σημεῖον τῆς συνθέσεώς μου, ἐκεῖνο ἀκριβῶς ὅπου νομίζω ὅτι ἐπέτυχα νὰ ἐκφράσω καλλίτερα τὴν σκέψιν μου. Αὐτὸ προέρχεται, ἀναμφιβόλως, ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἀντίτυπον τὸ ὁποῖον

ἔχετε εἶναι λανθασμένον. Ἦθελον πρὸ καιροῦ νὰ ἔλθω νὰ διορθώσω τὸ ἀντίτυπόν σας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐτόλμησα. Χθὲς τὸ ἐσπέρας σᾶς ἤκουσα ἐκ νέου καὶ ἔλαβα τὴν ἀπόφασιν νὰ εἰσέλθω—ἀγνοῶν ὅτι εὗρίσκεσθε μόνῃ—διότι φεύγω σήμερον τὸ πρῶτ ἀπὸ τὴν Σόφιαν καὶ δὲν ἤθελα νὰ παίξεται λανθασμένα ἡ μελωδία μου.

Ἐντὸς τοῦ φακέλου αὐτοῦ θὰ εὑρετε τὴν ἀκριβῆ σύνθεσιν τῶν «Μαύρων Ματιῶν».

Ἐγνωρίζετε τώρα, δεσποινίς, τὸν σκοπὸν τῆς χθεσινῆς μου ἐπισκέψεως. Νομίζω ὅτι μοῦ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν μεγάλην ἐνόχλησιν πού σᾶς ἐπροξένησα, καὶ ἐλπίζω ὅτι τὴν συγγνώμην αὐτὴν θὰ τὴν ἐπιτύχω.

Ἀδεχθῆτε, παρακαλῶ, δεσποινίς, τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἄκρου σεβασμοῦ μεθ' οὗ διατελῶ,

Ἡμέτερος ΔΑΡΕΝΟΦ»

Ὅταν ἡ Σάβκα τελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἦταν κατασυγκινημένη. Ἐγέλασε ἓνα νευρικὸ γέλωτα καὶ μὲ μιὰ πυρετώδη κίνησιν ἔτεινε τὸ γράμμα στὴ φιλὴ της.

—Διάβασε αὐτὸ!

Ἡ φιλὴ της πῆρε τὸ γράμμα καὶ δ'έβασε... Ἐπειτα ἡ Σάβκα πῆρε ἀπὸ τὸν φάκελο τὴν σύνθεσιν, τὴν ἔβαλε πάνω στὸ τραπέζι κι' ἐβυθίστηκε σὲ σκέψεις...

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ